

Una xarxa de festivals de cinema en perill d'extinció

Text > JORDI DORCA

Il·lustració > IVÁN GARCÍA

L'any 2009 vaig escriure, en aquesta mateixa revista, un article llarg (si voleu potser es podria dir reportatge), titulat *La fecunda ruta del cinema invisible*. L'enunciat era, ben segur, massa pompós, però el que volia definir era una eclosió dels festivals de cinema a les nostres comarques. El text seguia un esquema cronològic i tot seguit un calendari que anava anunciant i descrivint les diverses propostes repartides per tota la nostra demarcació. Si en fem una suma, ens dona un total de quinze festivals actius durant aquells anys, més d'un per mes. De tots aquells, només en perduren dos: la MACCA de Cassà de la Selva i el degà, el Festival de Cinema de Girona. El Festival de Celrà, l'Olot.doc, el Festival de Western Volcànic de la Garrotxa, el Curt.doc de Vidreres, l'Africat de Salt, el del Mas Sorrer de Gualta, el Moviemobile de Sant Feliu de Guíxols, el Festival de Curtmetratges a la Platja de Blanes, el Festicurts de Figueres, el Vad de Girona, el FemCurt de Banyoles, la Mostra de Cinema de Muntanya i Aventura de Figueres i el Festerror de Lloret ja no se celebren. Durant els anys posteriors al 2009 han nascut, i malauradament també han acabat plegant, altres propostes, com el FestiDok, el Festival Internacional de Curtmetratges a Girona pels Drets Humans i la Pau; el Somcurts, la Mostra de Curtmetratges Ambientals de Girona; el Plot Sèries Fest o el Festival Internacional de Curtmetratges de la Bisbal. Dels que van sorgir després de la redacció de l'article que esmentava al començament, només l'Acollona't, la Setmana de Cinema Fantàstic i de Terror de Girona, el Festival de Cinema de Begur i les seccions cinèfiles incloses al Pepe Sales i al Temporada Alta continuen encara actius.

Ja heu vist que l'oferta és ben migrada. Les causes del descens han estat diverses: la crisi financera del 2008 va minvar la capacitat de les institucions per atorgar subvencions i el sector privat va retallar dràsticament els patrocinis i no van trobar que aquests esdeveniments fossin uns llocs propicis per promocionar les seves marques; en conseqüència, aquesta anèmia de cartera, parafrasejant Josep Pla, va fer que les estructures no es poguessin professionalitzar. Quan les situacions es compliquen, és molt difícil revertir-les des de l'amateurisme i, per tant, és comprensible que molts d'aquests

projectes hagin decidit plegar veles. És paradoxal que en un moment en el qual les noves tecnologies, la digitalització i les plataformes de distribució en línia simplifiquen de manera substancial la distribució de films i les programacions, els festivals petits i mitjans vagin de mal borràs. Avui dia, tirar endavant una proposta homològica és molt difícil: un festival ha de contenir una secció competitiva, retrospectives, seccions paral·leles, espais per a professionals i una cobertura mediàtica decent. Amb les dificultats financeres actuals i les enormes traves burocràtiques que avui dia es troben els impulsors d'aquestes activitats, la tasca és massa complicada.

A les comarques de Girona ens estem quedant sense festivals de cinema i tampoc tenim un gran esdeveniment de referència que suplanti aquest dèficit de propostes mitjanes. En altres disciplines com la música, el teatre o fins i tot la literatura, això no passa. No deixa de ser curiós que una demarcació que és un espai d'atracció de rodatges, amb una escola universitària d'audiovisuals, un museu del cinema, moltes sales (algunes de titularitat pública) i un grapat de directores i directors d'èxit internacional, hagi deixat que la xarxa de festivals de cinema estigui en perill d'extinció. Potser és el moment de dedicar esforços a capgirar aquesta tendència.

